

Un somni

Mireu que hi ha somnis ben estranys!

De vegades voleu pels aires, us deixeu anar d'un cinquè pis i no us feu rual. I el més bonic és que al moment de despertar-vos dubteu si és veritat o mentida.

Vaig adormir-me i vaig somniar que dialogaven el cervell i el cor, i vet-aquí el que vaig sentir:

— Calla, calla, que tu sempre et perds per enraonar massa —deia el cervell.

—I tu per enraonar poc —contestà el cor.

—Que en faries de disbarats, que en cometeries d'imprudències, si no fos jo! Els cops que t'he d'agafar pel braç i deturar-te, o del contrari series la riota de tot-hom!...

—La riota dels cervells com tu, sí; però si jo podés parlar als cors, germans meus, si podés fugir de la presó on me tenen tancat, llavors estic segur que no viurieu, no.

—Es clar, que no riuríem en veure'ns sols per aquests móns de Déu. L'angúnia ens faria posar serios, per por que ens passés alguna desgràcia.

—Els cervells patir per nosaltres? I cal Ni pensar-hi. Si no fossim els cors, fóreu els éssers més insensibles i estúpids de la terra.

—Que n'ets d'ignorant! Vosaltres si que no aneu enlloc! Només serviu per a estimar i encara sort que us aturem; del contrari, farieu el ridícul.

—Fugiu! Les persones entenimentades!... Els homes de pes!... Si en el món només feu nosa. Si sou un perjudici a la humanitat... Vosaltres no sou res més que uns mercaders de la nostra bondat.

—Això només ho pot dir un cor com tu. Per poc coneixement que tinguessis no ho diries. Nosaltres pensem, estudiem, ens preocupem del més senzill al que és més important. De vegades en la vida convé fer una cosa o fer-ne una altra; tenir l'encert, i és llavors quan serveix la nostra intel·ligència, per a escollir el que pot ésser-nos més útil.

—Es clar, home! Com que tots els cervells sou una colla de desconfiats. Tota la vostra intel·ligència serveix per a enganyar vos uns als altres. Això que en dieu el cervell, no és res més que un niu de mutriesca. Sí, sí... Molt estudiar, molt bones paraules i fins de vegades parleu dels bons sentiments; mes, encara nosaltres no badem la boca per a dir la nostra opinió, ens poseu les mans a sobre i fins estic segur que ens mataríeu si no callessim.

—Estàriem ben posats que us deixessim parlar!

—Ho veus com sou uns egoïstes? Per

què no ens deixeu lliures? Cadascú per ell fem dues famílies; els cors a una banda i els cervells a l'altra. Jo t'asseguro que vosaltres seguiríeu sense entendre'us; en canvi en nosaltres sempre hi hauria harmonia.

—Calla, calla, que sempre seràs criatura!

—I tú, saps què ets tu? Un...

Llavors vaig despertar-me. No vaig poder saber com havia acabat aquell diàleg.

CUCH

GLOSES

La Guerra

La guerra ha esclatat pesi als treballs que s'han fet per evitar-la. Només s'ha aconseguit ajornar-la i ara, per fi, el canó bramula, les metralladores espeteguen i els avions ronquen per l'espai amb llur càrrega assassina.

L'afany de trobar un autor a totes les malvastats del món ens ha portat, des del començ de la vida humana, a imaginar-nos l'existència d'un Déu dolent, sanguinari i tenebrós: un esperit maligne que frueix amb la desgràcia humana.

Volem personificar les responsabilitats: que hi hagi algú que sigui el culpable. Però aquest joc, que en un terreny metafísic no és gaire perillós, si el practica quem en el terreny de les realitats comporta el risc d'agreujar el mal.

Si tal i tal són culpables d'una guerra, el nostre esperit antibèl·lic enf porta a odiar-los, a desitjar llur enfonsament, o sia, amb altres paraules, a considerar convenient una acció armada contra els causants de la malifeta.

Trista paradoxal! Volem fer la guerra a la guerra i, per fer-la, armarem el nostre braç i farem més grossa la mortaldat que voldríem evitar.

La guerra és una malura, que solament amb un guany enorme de progrés moral podrem arribar a reduir. «Fer la guerra a la guerra» —com deien els aliats l'any 1914— és simplement la frase bèl·lica més carregada d'hipocresia que podem trobar en la història de les guerres.

XIXU

Avui dia un bon calçat per tot costa molts diners si no és E. K. A. patentat del que fan a Granollers.

Sabateria d'Esteve Riera
A. Clavé, 15 : Granollers

LES FULLES DOMINICALS

DLXI

Els pobres desgraciats com nosaltres, que s'aventuren a les columnes dels diaris interessats en el que sens dubte és avui el més interessant del món, la guerra, estan ben posats. Fa fredat d'una part, i de l'altra fa riure, constatar com les cancelleries emboliquen les coses més clares i senzilles, i és en va que ens surtin amb la cançó de que la nostra simplicitat deriva del desconeixement de la trama contractual diplomàtica i de les sagrades estipulacions secretes internacionals. Nosaltres veiem les coses des del punt del just, que és sempre l'aspecte més simplificat. Una nació s'arma, es prepara, s'enarborà; vol sens dubte moure brega a una altra nació; es vol apropiat de quelcom que li interessa, i com que no té raons jurídiques suficients que apoin la seva actitud, cerca el pretext que l'autoritzi a la violència.

I això és tot, clar i net, i res més. Ara ve la diplomàcia i ens explica que la nació X ha d'eixampliar-se per força; que necessita indiscutiblement d'esbarjo territorial i econòmic, i ens vol fer creure en el dret d'un comandament damunt d'un país estrany, perquè també altres nacions el tenen i ella està en inferioritat en aquest respecte. Les cancelleries treuen a la llum tot el paperam dels pactes i convencions secretes i vinga enredar i despistar l'opinió...

Deixi's el món espectador d'aquesta intriga entre bastidors i digui, l'altre món de la diplomàcia, clar i net, el que en realitat es proposa i desitja; així sabrem a quina carta quedar-nos i constatarem l'eix d'aquest moviment turbulent que agita les nacions i el moll el perquè de totes aquestes manifestacions bèl·liques. Es horripilant pensar en els que moriran, víctimes innocents d'una disputa diplomàtica! Fa fredat albirar la misè que pot derivar-se de la tossuderia d'un riu sol home! No pensem en les mares, en e's vells, en els infants i en els homes, que no són fets per a destruir-los? Però és en va: tots els sentiments humanitaris fracassen enfront la bogeria de la guerra. Res no hi podran els humils sense més patrimoni que el cervell i el cor, en faç de l'egoïsme i la supèrbia dels poderosos.

El món és vell, molt: la humanitat ha realitzat progressos incommensurables; però encara no té consciència del que és un home. Matar un home és com coltellat aquest ideal de perfecció que tots anhelem. Un home ho pot ésser «tot». — L'ALTRE.